

lægge Skat paa Vin, saa finder man, at det er ganske ualmindelig forbavsende, at en Finansminister kan finde paa saadan noget. Denne Presse, et enkelt Blad i alt Fald, driver det endogsaa ugenert til at paakalde Udlandets Indblanding. Hvad man i det hele taget tillader sig i dette Land af den Slags er ganske ubegribeligt. Med Glæde noteres det af Bladene, naar man kan faa fat i et Rygte om, at andre Lande ikke ville tillade os at lave en indenlandsk Beskatning af en Vare, som vi ville, og man noterer det med Jubel i Pressen her i Danmark, ja, man kalder uforbeholdt paa de Vinlande, som endnu ikke have meldt sig. Jeg synes, det er ganske utroligt, hvad man her tillader sig. Jeg synes, at vi maatte dog have saa megen Æresfølelse i Kroppen, at vi sagde til os selv: vi ere alle enige om, at hvordan Skatten skal være, det er noget, vi selv ville bestemme, og vi ville ikke paakalde andre Lande til at bestemme det. Med Hensyn i øvrigt til denne Skats Forhold til vore Handelstraktater og vore Forpligtelser overfor Udlandet, da skal jeg give ganske og aldeles fyldestgørende Oplysninger over for Udvalget.

Det ærede Medlem for Randers Amts 6. Valgkreds sagde ved Omtalen af Nedsættelsen paa Forbrugsartiklerne, at naar jeg er bleven angrebet derpaa, saa maatte han sige: Utak er Verdens Løn. Jeg beklager mig nu ikke, men er glad ved at kunne sige, at jeg i alt Fald her staar med et Forslag, som byder større Nedsættelser paa Forbrugsartikler og større Nedsættelser, tror jeg, paa Toldafgifterne i det hele taget, end man vistnok vil finde i noget af Europas Lande i mange, mange Aar. Ærede Medlemmer ville ogsaa have lagt Mærke til, at i Udlandets Blade er denne Toldlov bleven betragtet som noget meget mærkeligt, ja, man har syntes, at det var en dejlig Oase i denne Ørken af mere og mere Told, der i øvrigt behersker og svider hele Europa og vandrer fra Land til Land. Og jeg siger, at hvis det skulde vise sig, at dette Ting, der repræsenterer den store Befolkning, ikke vil tage imod disse store Nedsættelser, ja, saa beklager jeg det, men det vilde være en Ting, som jeg ganske vist ikke havde tænkt mig. Jeg tror nu heller ikke derpaa, thi jeg tror, at Flertallet vil tage derimod. Som Finansminister kunde jeg ikke beklage, om man ikke gjorde det, for de Herrer, der søge at vælte Loven ved at overbyde paa ethvert Punkt, vide meget vel, at hvis det

sker, saa vil Finansministeren i den kommende Tid blive ved med at opkræve en stadig stigende Mængde Penge af indirekte Skatter. Hvis det lykkes dem, saa er det dem, der have Ansvaret og Skylden, og de ærede Herrer skulle ogsaa nok faa det at vide.

Formanden: Folketingsmanden for Maribo Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Rørdam: Jeg faar jo nok senere Lejlighed til at svare den højtærede Finansminister, men jeg ønsker her straks at gøre den korte Bemærkning, at Hovedargumentet, som den højtærede Finansminister havde imod den Kritik, jeg har rettet mod Lovforslaget, var det, at jeg tidligere har stemt for et lignende Lovforslag som dette. Jeg har en Gang sagt, og jeg gentager det her, at det Lovforslag, vi i sin Tid stemte for, var et Kompromis, der var fremgaaet af lange Forhandlinger, og der er Forskel paa, hvad vi kunde opnaa under et Højreministerium, og hvad vi burde kunne opnaa under et Venstreministerium. Den højtærede Finansminister syntes, det var forfærdeligt, at jeg havde sagt, at der var noget beskæmmende i, at en Venstre-Finansminister havde fremsat et saadant Forslag. Jeg skal tillade mig at oplæse to Linier af en Udtalelse af Venstres tidligere Ordfører i denne Sag, som han i Dag skriver i et Blad: „Naar man som fordomsfrit Menneske ser paa den snedige Manøvre, der her er foretaget for at komme ud over Spørgsmaalet om Nedsættelse af Toldskatten paa „Fattigmands Skjorte“, saa gribes man af Harme. Der er ved den Slags Dispositioner noget lumpent, som oprører Retsbevidstheden og svækker Tilliden til den Ærlighed, der burde være den ufravigelige Rettesnor for al Lovgiver-Virksomhed.“ [*Finansministeren* (Vilh. Lassen): De skal læse Slutningen af den Artikel!] Ja, Slutningen af den gaar ud paa, at det ikke er Ministerens Skyld, men hans Embedsmænds Skyld. Slutningen af Artiklen lyder saaledes: „Lad os haabe, at Finansministeren, der umuligt kan have et dybt gaaende Kendskab til alle Toldlovens mange Enkeltheder, vil støtte Udrensningen med den Autoritet, der følger med hans Stilling og styrkes af hans forudgaaende dygtige Arbejde i Demokratiet Tjeneste“. Der er ingen, der kan faa andet ud af det, end at det er Finansministerens Embedsmænd, der have løbet